

[Transcript] Djæveln i detaljen / Den lollandske mafia 3:3 - Den evige salighed

En håndfuld gravere er i fuld sving på kirkegården ved tidligt til kirke på Lolland. Vi er midt i maj 1851, og graverne er på en lidt særlig opgave denne her dag. De er ikke ved at grave huller, så nyligt afdødet kan blive sænket dernede i kister. Nej, de er tvært imod ved at gøre det stik. De i fær med at grave rasterne af fire personer op, derfor nyligt blev drabt. Det eligende er gårdmanden Jørgen Johansen, hans kone af en af andre steder, og pares to tjeneste piger, der nu foran stund skal op til jordoverfladen. De ligger begravet i kister under jorden i to måneder, og de blev offer for hans kemaerbandens seneste råvmor. Jørgen Johansen blev drabt med en ykse, mens hans kone og de to tjeneste piger blev kvalgt med et rap, inden der blev sat ild til dem. Det er noget, han opgave graverne er på, for ikke alene skal de akisterne op, de skal også transportere dem fra kirkegården og videre ind i tidligt til kirke. En for én bliver kisterne både op af stengålet ind i kirken, forbi de tommede kirkebænke og videre op omkring alteret. Helt det her arrangement er orchestreret af assesser og efterforsker. Her er man rote. Rote har sat det her i stand sammen med præsten Rudolph Bav, den samme præst, der holdt tale ved gærningsstedet efter de fire personer blev drabt. Man har en idé om, at hvis en mulig gærningsmand bliver præsenterede for sine offere ved en tilståelse komme som lyn fra en klar himmel. Gærningsmand vil åbenbare sine sønder i Gudshus. Og du har måske allerede gættet, hvem der skal ind i kirken. Det er selvfølgelig Hansgemaer Hans Jacob Mortensen, som i den grad er hovedmistængt for de fire drab. Du lytter til djæveln i detaljen. Mit navn er Per Lysolt. Og jeg vil nu overlade ordet til politihistoriekker Frederik Strand. Der her optegner det her noget absurde scenarie, hvor Hansgemaeren kommer ind i tidligt til kirke. Han bliver ført ind i kirken uden hat på. Det er en hovedn, det er ikke her i hat på, men der er ingen hat på. Han bliver ført ind i barhovet, og der står han så på en lign. Og her skal man være opmærksom på, at det er ikke utransjonelt det her. Det er noget, man har gjort og gør på det her tidspunkt. Hvis en person ikke vil tilstå, så bliver personen placeret over for livet, og er til at livet gravede op. Og så skal personen med hånden på livet er klare, at vedkommende indtid har haft med sagen at gøre. Og det, der står Hansgemaeren så, er at står over for lignet, og pressen står ved siden af, og pressen opfordrer Hansgemaeren til at tilstå. Han opfordrer ham til at tilstå, for ikke at sætte din evige salighed på spil. Men Hansgemaeren, han træder frem, og han er klar til at lægge sin hænder på lignet, og erklærer sig uskyldig. Og han træder sig frem der, men lige inden han er uskyldig, så stopper pressen ham og siger,

[Transcript] Djæveln i detaljen / Den lollandske mafia 3:3 - Den evige salighed

Holdt, du sætter din evige salighed på spil, det kan han ikke tilade, og derfor så afbryder han simpelthen til angsen, pressen.

Og Hansgemaeren bliver ført ud igen, og ført bort fra fra kirken.

Pressen er 100% overvist om, at Hansgemaeren, han jacker Mortensen, er skyldig, og at han er banditleder.

Så når Hansgemaeren er klar til at lægge sin hånd på lignet, og erklærer sin uskyld, så ved pressen godt, at aftale med Gud er ved, at skridere hende.

Men man må selvfølgelig ikke løbe på den måde i Guds hus, og derfor bliver hele se angsen altså afbrudt.

Både efterforsker, har man rådte, og presset rådte alt bag, havde ellers følt sig ganske overbevist om, at hvis de visste de forkullede li, og talte om den evige salighed, så ville Hansgemaeren kryppe til korset.

Men der, der forregner myndighederne, så jo fordi de har en forvætning om, at Hansgemaeren Mortensen frygter for sine evige salighed.

Og derfor selvfølgelig vil tilstå, når han træder ind i kirkerummet, fordi det gør han jo ikke.

For ham er den evige salighed, må vi formåde noget som han er vile til at sætte på spil. Han tror givetvis overhovedet ikke på det.

Jeg går ikke rigtig i kirke, hvad er den evige salighed? Altså, hvad betyder det?

Ja, altså på deres tidspunkt, der betyder den evige salighed meget konkret, at du efter din død, kommer i parties, i partiesesave.

Det er for såvidt den evige salighed. Det måsade, at den evige salighed, det er den evige fortabelse, og det er på deres tidspunkt ganske konkret, det er personen, der kommer i helvede, og der skal lide allskins pinsler. Sådan opfattes det på deres punkt her.

Så det er det, som Hanske Maeren sætter på spil.

Så han ved godt her, at han sandsynligvis ryger i helvede. Altså, der er en sandsynlig del for, at han tror på, at der er noget, der hedder helvede, og han er klar til at tage tur.

Det er der måske, men det er det, der gør Hanske Maeren interessant.

Der er den mulighed, at han ved, at han kommer i helvede efter sin død, og der har han allers indset, at det er det, han gør.

Det er den ene side af det. Det er muligt, at han har en formodning omkring det, men der er også den mulighed, at han ikke tror overhovedet.

At han har en formodning om, at det, som pressen prædiker, det har ikke sin gang på jorden.

Der er ikke noget himmel, der er ikke noget helvede.

Og så er vi på vej ind i noget, der er ret interessant, fordi Hanske Maeren er sådan en mærkelig form på fritanker, der har mistet sin tro.

Det ved vi ikke, men det vi i hvert fald konkluderer, det er, at Hanske Maeren følger ikke det, som pressen prædiker eller møndighederne kræver af ham.

Og på den måde er han på sættervis ret atypisk, må vi sige.

Det her er altså lidt af et nederlag i politietes arbejde.

Efterforskningsleder her med en rote må være ret frustreret.

Han har jo de rette folk i kikkerten, altså den hårde kærne fra Hanskemaerbanden.

De sidder varteks fængslet under kommelige forhold, men de nægter, at udtale sig.

At man rote har ikke nogen tekniske beviser, der kan knytte banden til de fire drab på gården. Han har heller ikke nogen øjenvidner, der kan sige, at de så Hanskemaerbanden den fatale aften. At man rote er altså en presset mand.

Altså rote, han kæmper med tilståelserne, forsøger at få dem frem, presser på alle mulige, tænkelige områder, altså for at få de afgørende gennembrud for Binsen med Sagen.

Og et af de skridt han tager, som skal vise sig at være sardeles revolutionerende, det er, at han beslutter, selvfølgelig i samarbejde med myndighederne, både de lokale myndighederne, men også myndighederne i København, det er han beslutter, at han vil lave nogle fotografier af bandemedlemmerne.

Og det er revolutionerende på det her tidspunkt.

Der er tidligere foretaget i 1840'erne ned i Belgien, der er blevet lavet nogle enkelte forbryderfotografier af nogle kriminelle i et fæksel.

Men ellers så er det ikke noget, man rigtig har benyttet tidligere.

Men vi har så fået fotografering, der på det her tidspunkt er det man kalder dakoriotopier.

Jeg vil sige, det er en slags fotografier på glasplader.

Det er ikke elige fotografier, som vi kender det i dag.

Et dakoriotopi er unikt, og det kan ikke mange folk, de gøres.

Og det tager lang tid at lave.

Det er næsten sådan lidt en form for maleri.

Fordi det bliver præget på en særlig sølvplade, når man tager fotografier og den slags ting.

Det er ret kompliceret.

Men det bliver besluttet, at nu skal man altså lave denne her type af fotografi.

Man får altså for en staltet, at de her fire hovedbande medlemmer, de bliver placeret foran et fotografi-apparat.

Og der bliver der så taget et fotografi, at være enkel af dem.

Og her skal man nok forstille sig, at det her har været meget, meget specielt.

Altså, de her folk her, de har aldrig nogensinde set sådan et apparat tidligere.

Og i samtidig er der altså mange, der har opfattet det her nærmest som jævns værk, når det bliver taget af fotografi.

Altså, hvordan skal vi forstå det, at man ved hjælp af sådan en vækkelig apparat kan lave det de næsten har opfattet som et maleri af personen?

Altså, det har været magisk.

Inden vi kommer til de her utrolig fotografier, og hvordan de bliver brugte i efterforskningen af handskebanden, er ned til at lave et stop.

Her, for at få lige at illustrere, hvordan man så på det her med at få taget et billede af sig selv her i midten af 1800-tallet,

så er der et ret legendarisk eksempel, der finder sted blot fåere, inden handskebanden bliver udsat for et fotografi.

Det er et fotografi af en af Danmarks mest kendte billedhukker, Bertel Torvalsen.

I 1840 stiller han sig op foran sit stapelig udenfor et hus, i hvad der ligner en dejlig sommerdag.

Torvalsen har strået sit lang grov hår tilbage og taget sit pæne tøj på.

Når han står og får taget fotografiet, så er han alligevel sådan lidt i lidt til mode, fordi hvad er det der foregår her?

[Transcript] Djæveln i detaljen / Den lollandske mafia 3:3 - Den evige salighed

Man skal forestille sig her, at man måske kan have frygtet af noget af en sjæl ved taget, når der betaget et fotografi.

Og derfor står han, for i mødgået, det, så står han og laver jævletegnet.

De fleste kender nok jævletegnet. Hvis man har gået til heavy metal eller alerlinene, så har man stået, og der holder man jo så pege,

og lillefingeren, den holder man op, mens man borger de to andre.

Ja, det er simpelthen rigtigt.

Torvalsen var heavy metal før der fandtes.

Heavy metal.

Og nu synes jeg lige, at du skal google Torvalsen og jævletegnet.

Så kan du selv se det her fantastiske fotografi.

Og det står Torvalsen og gør på det fotografi, for i mødgået det demoniske den jevliske proces, så finder stedet, når det bliver lavet sådan et fotografi.

Og vi skal nok forestille os lidt til samme handskemærebanden.

Hvad er de pludselig har stået over for her, for et mystisk demonisk apparat?

Men de bliver altså sat over forne, og så bliver der lavet et dagotopi af de fire roede bandemødelæmmer.

De fire bandemødelæmmer, der får æren af at blive en del af Danmarks første forbrud og fotoserie, er Hans Jacob Mortensen, hans bror Christian Frederik Mortensen, Anders Vixnes og Mass Heden. Der er et femte medlem, Mass Vixnes, som ikke fortagede et fotografi.

Hvorfor står hende i det uvæsse?

Derudover er der et sjætte medlem af den hårde kerne, et medlem, der faktisk var med til det firedoppelte drab på Jørgen Johansens går.

Han hed Morten Olsen Både, og han forheller ikke taget et billede, for han er nemlig omkommet i fængselet.

Det siger noget om, hvor horrible forhold Handskemærebanden sidder under i arresthuset.

Man lærs komme tilbage til de fire, der får taget et billede.

Prøv lige at forestille dig, at du har ledet på vand og brød.

Du har frosset alle netter, du er klam og du lukter.

Nu skal du altså påsere for et apparat, der måske er lavet af djæveln.

Det må være en lidt træls opgave.

Især fordi når man skal have taget det her meget specielle fotografi, så skal man sidde stille i en hel time.

Jeg sidder her og kigger på de fire fotografier, og noget, der slår mig er, at det sidste, de nok ligner, er forbrudderfotos.

Der er simpelthen ikke noget ved de her billeder, som får en til at tænke, at mændene her er under mistanke for en masse drab og tyverier.

I dag tager man jo forbrudderfotos ret meget lige op i ansigtet på folk.

Billederne er tit ikke særlig flaterende, for den fotograferede.

Det er de faktisk i handskemagerbandens tilfælde.

Det er nogle ret nydelige fotografier.

Alle medlemmerne har sådan rimelig pænt tøj på.

Måske er det noget, de har lånt.

For at bedømme mod for billederne, så ligner det ikke, at de har siddet i et ullækkert arresthus i

flere måneder.

Menneshår er enten sat i en siddeskildning eller midtterskildning.

Deres ansigtsudtryk er en smule alvorlig, men det giver jo også ret fin mening.

Først og fremmest er det svært at holde et smil i en time.

Og der er måske heller ikke noget at smile af, hvis man tror, at fotografiet betyder, at man bliver jemsøgt.

Er de øvne?

Hvad bruger altså altså rote de her forbrudderfotografier til?

Det er et rigtig, rigtig godt spørgsmål faktisk.

Vi har ikke nogen endelige forklaring, hvad de her forbrudderfotografier skal bruges til.

Men det vi må få mod, det er forbrudderfotografierne at tage, fordi man har ville anvende dem i forbindelse med efterforskning.

Nu er det jo så sådan, at vi har jo forbrudderne.

De er jo pågrevet af politiet, så det er ikke forbindelse med en efterløsning, at man ønsker at bruge dem.

Hvordan ønsker man så at bruge dem?

Man ønsker formentlig at forelægge dem for nogle af de andre, som har været tilbageholdende med at komme med forklaringer, fordi de har frygtet handskemærebanden.

Så man kunne forelægge de her forbrudderfotografier og sige, se her.

Vi har de her personer under kontrol.

De er i vores varetægt. De går ikke længere rundt i området, og er en trussel, så I kan roligt fortælle os, hvad I ved.

Så det har været en form for instrument til at forandre, til at fortælle om de forbruddelser, som handskemærebanden har på gode.

Så det har været et side af det.

Men det kan også have været en form for trophy, lad os sige i det sådan, som et eksempel på, at myndighederne, ligesom har løsagen, de har fået de her folk under kontrol, altså i virkeligheden, sådan en form for maktinstrument, altså et eksempel på, hvad myndighederne kan på et eller andet niveau.

Det kan i hvert fald også ha været en side af det, ved at sige, at myndighederne har forsøgt at vise sin magt igennem de her forbrudderfotografier.

Okay, jeg er nødt til lige at komme med et overblik over det virevare efterforskningsmetoder, der er taget i brug i sagen om handskemærebanden.

For når man lægger det hele sammen med de her forbrudderfotos, så er det altså ganske fascinerende.

Prast Rudolf Bav, han har stået for at holde en dunder tale ved gærningstedet, den nedbrante går, hvor han bad gærningsmændene om at stå frem.

Sammen prast forestået sammen med efterforskningsleder, har man rådtte også den seangse, hvor handskemæren skulle konfronteres med de opgravede lign.

Set menudtidens briller, at det her er altså en ganske alternative efterforskningsmetoder.

Da udover her efterforsker har man rådt fængselet en lang række personer, selvom han indet bevis havde imod dem.

Den ville nok heller ikke helt gå i dag.

Men har man rådt lykkes altså med at få dem fængselet, men i lang tid har han ikke rigtig fået nogle tilståelser ud.

Er de mistingte?

Men det skal vise sig, at de her vartigsfængslinger nok i virkeligheden af det, der ender med at få hull på sagen.

Måske fordi de mistingte sidder under så uleggere og kummerlig i forhold, at de til sidst tænker, at det hele kan være lige meget.

Til sidst så er det så sådan, at Mass Heden er en tilstå.

Han fortæller, hvad han har været med til.

Han begynder i detaljer at beskrive, hvad der er foregået.

Så de er ting, de begynder at komme for en dag.

Og da Mass Heden har tilstået, så er det så sådan, at det bliver Hans Jacob Mortensen konfronterede med.

Og der beslutter han sig så for at gå til bekendelse.

Fordi det har været en form for princip intern i gruppen om, at hvis alle holder sig tilbage,

så skulle ingen tilstå, men var der en, der tilstod, så kunne de andre godt følge efter at tilstå.

Og det er princip, følger Hanske Maher nu, og han starter med at tilstå.

Og han begynder også at fortælle.

Og han begynder faktisk at fortælle meget åbne om, hvad der er foregået.

Og man har næsten en fornemmelse af, at efter, at det er ligesom har kommet hold på byen, og Mass Heden har tilstået,

og Anders Vigsnes og Mass Vigsnes og så videre, de begynder også at krykke til korset og tilstå,

så tager Hanske Maher faktisk mange forbrudelserne på sin karbe.

Han tager det på sig,

og har nok en fornemmelse af, at hans liv står ikke længere til at råde.

Hanske Maher banden er i nettet.

Alle korbier er lagt på bordet,

og de tilstår både det 4-doppelte drab på Jørgen Johansens skår, drabet på Stelkal Jens Matisen,

og en masse andre forhold.

Mass Heden, der var den første til at tilstå,

får en relativt mild straff.

Han bliver idømt tukthusarbejde på livstid.

De 4 andre, altså Hans Jakob Mortensen, Christian Frederik Mortensen, Mass Vigsnes og Anders Vigsnes, får det, der hedder kvalificerede dødstommen.

Det vil altså sige, at man får dødstommen, men man får også en tillagstraff, der går ud på, at for eksempel ens hovedet skal efterfølgende sættes på en stage til spotters b, og for at det også kan fungere, som skrækker advarselt for andre.

Så de 4 dødstommen følger sig altså oppe af, at hoveden skal afhøkket, og så efterfølgende sættes på en stage i offentligheden.

Er det normalt nok ligesom at få en dom, der hedder halshugning og hovedet på en bind?

Ja, altså det her, på det her tidspunkt her, inden vi får den nye straffel over 1866, så det her normalt.

Det her er de kvalificerede dødstommen, og det vil altså sige, at der er en form for tillagstraff, i forhold til dødstommen, det er at blive halsukket.

Og der kan også være andre tillagstraffet, som at man skal parteres, ligesom på jul og stejle.

Det vil sige, at en af arme og indvolters videre bliver smittet op på et jul.

Så er det ud i offentligheden, og så kan folk ellers gå og se på indvålet, og arme og så videre, der ligger på det her jul, som er sat op i offentligheden.

Tænk at sidde i byrätten og få læst op, at man skal død på den her måde.

Men det er altså, hvad byrätten kommer frem til.

Det betyder dog ikke, at det her, vi ender, med handskemærebanden.

For når der bliver afsagt dødstommen på det her tidspunkt, så skal det altid videre op i højeste ret, for lige at se, om dom nu også er atfærdig.

Handskemære Hans Jakob Mortensen ved dog godt, at det er slut.

Og han har ikke tænkt sig at blive halsukket i offentligheden.

Det, der sker, mens handskemæren, han sidder og venter på den endelige dom, det er, at han forsøger at flygte fra fængselet.

Og det gør han ved hjælp af en,

så vi tænker på, at det er en indsmulighed,
ske eller lignende,
jeg kan ikke helt huske,
han forsøger at komme ud af,
graves og ud på en eller anden måde,
ud igennem fængsel,
og igennem fængselsmugeren på en eller anden måde.
Og det bliver jo så afsløret,
at han forsøger at unslippe,
og det vil jo også være en gigantisk skandale,
altså man skal forestille sig,
af hvor handskemæren stokket af her,
så ville det have været,
som hvis lundin, armarman eller lignende,
altså man flygte fra fængselet,
mens restprocesen stod på,
altså en kæmpe skandale.
Men han forsøger altså at flygte,
og det forlyder også,
at han har forsøgt at bestikke nogle af fængselspatientene,
ved at fortælle dem,
hvor noget af det,
som han tidligere har tidligere altså røvet,
ligger begravet.
Det er bl.a. nogle sølskeer.
Det fortæller han fængselspatientene,
for at overtale dem til at indgå i hans flugtplaner.
Og det afstører fængselspatientene jo så,
og det viser sig jo,
at det er hvor handskemæren har fortalt,
at de af skære er gradned,
og viser de sig også at være gradned.
Så det har altså holdt i virkeligheden.
Men handskemæren, han bliver altså pågrebet,
flugtplanerne bliver afsløret,
og dæfter så bliver han lagt i en spændelshøj,
og hensat i fængselcellen.
Det, der så sker,
det er, at mens han tid at hensat i fængselcellen,
iført spændelshøjen,
så lykkes det ham ved hjælp af en stoppenål.
Den lykkes ham lige,
som at få åbnet denne her spændelshøj,
og så bruger han spændelshøjen,

til at det hænges af i fængselcellen.
Og det gør han også,
fordi han tidligere har erklaget,
at Bødlen skulle ikke få hans hoved at lege med.
Altså, han er klar til kende givet,
at hvis han skal komme afdage,
hvis nogen skal tage livet af ham,
så skal det være ham selv.
Han er så at sige, dine egne herre.
Det her, at kæmpe nederlag for myndighederne.
Nu har man endelig fanget,
en af de mest kriminelle personer i Danmark,
og så kunne hjælp mig,
om han ikke tager sit eget liv,
før befolkningen kunne se hans hoved,
blive kappet af i offentligheden.
Det efterlader altså tre dødstømte tilbage i Hanskemærbanden.
En af dem bliver vist nået, da Sain kommer i højstret.
Det er Hanskemærans lillebror Christian Frederik Mortensen,
som ikke længere skal dømes til døden.
Han skal i stedet have før stokkeslag
og en fængselstraf.
Christian Frederik Mortensen ender faktisk mere
ved en fri mand 16 år efter,
og han må så ledes karakteriseres
som en af de heldigste personer i 1800-tallet.
Nå, men det efterlader så det berøgtede broderpar,
Anders og Mass, Vixnes.
Højstret ret kommer frem til,
at de stadig skal halshukkes offentligt.
Der skal deres afhukket hoder ikke sættes på en stage,
som byretten ellers var kommet frem til.
Vi starter i afsnit 1 af den her serie.
Den offentlige halshukning på Sølbjergøi,
på Vestlåland.
24. februar 1853,
der bliver så de to personer,
som skal henrettes, de bliver ført til Sølbjergøi.
Lokalområdet, de bliver samlet,
og vi taler hunder,
hvis ikke tusinder af personer,
som har samlet omkring det, som er et stort skue.
Og til en offentlig henretelse,
der er der også sådan,

at der er en præst med.
Som står og holder inform for,
prædikken siger nogle år,
til dem, der skal henrettes,
og så i virkeligheden,
forsøger at føre mår evigheden.
Det er meget vigtigt,
at være mærksom på det,
at den offentlige henretelse,
er en nøg, orchestreret handling.
Hvor der er en bøde,
som har et særlig værv.
Hvor der er en præst,
som er kontakten til evigheden.
Og så er der også forbryderne,
som også stilter i denne her,
orchestreret handling,
og som får også for mulighed
for at sige nogle år.
Og det gør de faktisk også her.
De siger nogle år,
men endda er det sådan,
at Anders Vixenes
holder en form for tale,
hvor han siger,
hvad er mærksom på mig,
se mig.
Jeg har sønnet, kan man sige.
Jeg er en form for spejl for jeg andre,
så I ikke skal gentage mine forbrødelser.
Så det, der er så mulighed for,
at den kriminelle,
ligesom andre sine søner,
altså efterfølgende,
bliver fjert over i evigheden,
når Henri allesen har fundet sted.
De bliver lagt på en særlig hukkeblok.
De bliver spændt fast,
deres hoved bliver spændt fast,
og så står bødlen ellers klar at hukke.
Og så bliver hovedhukket af,
og derpå så bliver hoved vist frem.
Blået løber,
det er ude af hovedet fortsat der,

men de bliver så vist frem,
mens bødlen holder
det afhukket hoved i hovedet.
Til slut så er der så mulighed for,
at nogen af kvinderne kan gå op,
og så kan de drikke noget af det blået,
som er kommet ud fra forbrudernes hals,
hvis hovedet er blevet afhukket.
Og det har man en formodning om,
at det blået,
som altså drikker fra de henrættede,
det vil kunne ikke hjælpe
forskellige sygdommen,
blandt andet, i PDP-C.
Hans kemærbanden er opløst.
Nogen lokal går derfra med en blodsma imun,
andre går sikkert videre
og drikker brændevin for at fejre henrættelsen.
Og til de her grav,
skroster i fejringsøl,
opstår ryktet,
måske allerede.
Ryktet, som i mange år efter sviger,
på Lolland.
Nævne det rykte,
at hans kemær,
Hans Jakob Mortensen,
slet ikke er død,
men tvært imod flyktet,
til USA.
Theorien går på,
at myndighederne har været så flore over,
at han lykkedes med at flygte,
at de opfandet selvmord,
til lejligheden.
Om ryktet har noget pørser,
er vi ikke rigtig.
Men det ville ikke være de mest overraskende
i sagen om hans kemærbanden.
Sagen om hans kemærbanden,
blev efterforsker Hermann Routes
helt store gennembrud.
Han har siden fortalt,
at Guds hånd var mere om hele vejen.

Jeg faktisk virker det simpelthen,
at Hermann Route
lægger alt æren over.
På Gud.
Da han kom tilbage for at købe maven
for det loveløse Lolland,
sagde Route en dag,
følgende.
Det føles som at komme tilbage
fra en Guds tjeneste.
Die evlen i detaljen
er som navnet ansøger,
ikke en Guds tjeneste,
men serien om hans kemærbanden
er i hvert fald slut.
For nu.
Tak for at lide med,
og tak til Frederik Strand,
for at få historien her til at leve
over hundrede-haldfjerdsår efter.
Det her program har lavet
at Louise Witt,
Emma Stander,
Mads Selbbære
og mig.
P.A. Lysolt.